

βλίτο

βλίτο, το, ουσ. [<αρχ. βλίτον], είδος φυτού που προσφέρεται σαν σαλάτα· ο ανόητος, ο κουτός, ο βλάκας: «είναι τόσο βλίτο, που ο καθένας μπορεί να τον ξεγελάσει»·

- *δεν τρώω βλίτα ή δεν τρώμε βλίτα*, δεν είμαι αφελής, ευκολόπιστος, δεν είμαι ανόητος, κουτός, βλάκας: «αν νομίζεις πως μπορείς να με ξεγελάσεις, σε πληροφορώ πως δεν τρώω βλίτα». Ο πλ. και όταν το άτομο μιλάει μόνο για τον εαυτό του. Για συνών. βλ. φρ. *δεν τρώω κουτόχορτο ή δεν τρώμε κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#)·

- *έφαγε βλίτα*, δεν είμαι προσγειωμένος, έχει ψευδαισθήσεις: «μην τον πιστεύεις, γιατί νομίζω πως πάλι έφαγε βλίτα και λέει ό,τι του κατέβει»·

- *τρώει βλίτα*, είναι αφελής, ευκολόπιστος, είναι ανόητος, κουτός, βλάκας: «αφού τρώει βλίτα, μια ζωή όλοι θα τον ξεγελούν και θα τον κοροϊδεύουν». Για συνών. βλ. φρ. *τρώει κουτόχορτο*, λ. [κουτόχορτο](#).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας